

[Wilhjelm]

I de ytringsfrihedsdebatter, vi fuldt så meget som fremskridtspartiet og på linje med de radikale og SF har deltaget i her i salen, har vi aldrig nogen sinde forfægtet, at enhver offentligt ansat skulle have lov til at udtale sin uforgribelige mening på sin institutions vegne. Det ville jo være fuldstændig forrykt. Nej, det, man burde fastholde, det, man burde slås for, er selvfølgelig, at disse ansatte skal kunne komme med deres ekspertviden som enkeltpersoner, men at de naturligvis ikke uden at have baglandet i orden kan udtale sig på institutionens vegne. Derfor er der overhovedet ikke nogen kameler eller andet at sluge i forbindelse med udgangen på den sag hos ombudsmanden. Hvordan miljødirektoratet så i øvrigt administrerede det, er noget ganske andet, men der er intet som helst efter vores opfattelse af ytringsfriheden forkert i udgangen på den sag hos ombudsmanden.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets tekst
vedtoges uden afstemning.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 35:

Forslag til lov om ændring af adoptionsloven. (Godkendelse som adoptant).
(Fremsat 18/10 83).

Lovforslaget sattes til behandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Det er jo et meget følsomt område, vi skal behandle her i dag. Jeg vil derfor godt starte med at give udtryk for, at vi finder, at de krav, der skal stilles til adoptanterne, skal stilles for at tilgodese barnets tarv. Det må være det grundlæggende i adoptionslovgivningen. Kravene stilles ikke for at hindre folk i at adoptere, men alene for at tilgodese

barnets rettigheder. Jeg synes, at det er på denne baggrund, eventuelle ændringer i kravene skal vurderes.

Den mest vidtgående ændring i det lovforslag, justitsministeren har fremsat, er i virkeligheden bestemmelsen om, at justitsministeren fremover skal fastsætte regler om godkendelse som adoptant og adoptionssagers behandling, herunder om indholdet af ansøgninger om adoption m.v. Ved at overlade godkendelseskriterierne for adoptanter til ministeren tillægges denne i virkeligheden en meget vidtgående bemyndigelse. Noget sådant kan vi godt acceptere.

Når ministeren i bemærkningerne præciserer, hvad det er, han ønsker bemyndigelsen til, er der en række punkter, vi i hvert fald godt vil drøfte nærmere med ministeren. Det gælder f.eks. reglen om adoptanternes alder. Ministeren giver her udtryk for at ville lempe alderskravet. Jeg må indrømme, at her er vi meget skeptiske. Jeg synes, det er naturligt, at der kun indgås adoptionsforhold til fremmede børn inden for den periode af livet, hvor en familie normalt ville få egne børn. En øvre grænse omkring 40 år svarer rimeligt nok hertil, så jeg synes ikke, der er grund til at ændre det forhold, idet vi igen må fastholde, at det først og fremmest er barnets tarv, vi skal have for øje. Det andet er spørgsmålet om lempelse af samlivets varighed, og her må jeg også sige, at vi er meget bekymrede.

Det tredje punkt er spørgsmålet om, hvilke former for samliv der skal kunne anerkendes som adoptionsberettigende, og om, hvorvidt enlige skal kunne adoptere. Det lyder umiddelbart meget rimeligt, men jeg synes ikke, vi bør give disse grupper falske forhåbninger, og derfor må en samlet vurdering være på sin plads.

Jeg synes også, det skal bemærkes, at hensynet til udlandets bedømmelse af vores adoptionspraksis må være ret så afgørende. Vi vil jo gerne bevare muligheden for at adoptere børn fra andre lande, og dette beror i høj grad på disse landes bedømmelse af vores lovgivning og deres tiltro til os. Disse bekymringer har vi også fået tilkendegivet af adoptionsformidlingscentrene, og det bør vel give os anledning til nøjere overvejelser.

Sammenfattende kan jeg sige, at vi ikke helt finder grundlag for denne lovændring. Efter debatten i januar er det vores indtryk, at sagsbehandlingstiden, som har været et